

אור הנר

עורך: נדריה אטון

דבר העורך

"על כן אנכי מצוך לאמר פתח תפתח את ירך לאחריך"

שכמה מבני כיתתו קנו את החולצה הזו, חולצה בעלת מותג יקרה וגם אותה חולצה מחירה עולה מאוד יקר.

אותה אישה אלמנה לא היה בהישג ידה סכום נכבד כזה, והסבירה לבנה שאינם יכולים לקנות חולצות במחירים מופקעים כאלה.

אמנם הילד לא וויתר בשום פנים ואופן והפציר בה לילות כימים והתחנן עד שלא יכלה לעמוד כנגדו, היא קימצה מפת לחמם, חסכה שקל לשקל עד שעלה בידה לקנות את החולצה המדוברת, כל כך התרגש הילד עד שרצה תיכף ומיד ללבוש את החולצה ולצאת איתה לרחוב להראות לכולם את החולצה היפה והיקרה.

אמנם אימו לא הסכימה לכך אלא אמרה לו שלכבוד 'ראש השנה' יזכה בבגד החדש.

בקוצר רוח המתין לראש השנה, ולבש את הבגד בשמחה עצומה ויצא לבית הכנסת, אך לדאבון ליבו לא היה אחד ששם לב ליתום האומלל שהיה כל כך שש ושמח עם הבגד החדש... והרגיש שחבר עליו עולמו ממש ונפלה רוחו עדי תהום...

אלא שבאותו רגע זימן ה' לידו וראה התקהלות גדולה סמוך לבית המדרש של חסידי גור, לשם הגיעו המון תושבי ירושלים לזכות לקבל ברכה 'לשנה טובה' מאת הרב הקדוש ה'בית ישראל' האדמו"ר מגור זיע"א. והחליט שאף הוא רוצה לעבור אצל הרבי, והבחין בו ה'בית ישראל' מרחוק, וברגע אחד קלט את הילד והבגד ואת לבבו השבור ורצוץ, ומיד הגביה הרבי את הצווארון של חולצתו והראה לו בעיניו על בגדו, ומסיים אותו ראש ישיבה, שהשתתפות זו בעומק הרגשותיו חיממה את ליבו ונתנה לו 'זריקה של חיים' ממש, ורק מכוחה הגיע להיכן שהגיע, וכל התלמידים שהעמיד ומוסדות התורה שפתח הם רק בזכות נתנת הלב של האדמו"ר מגור זיע"א...

יהי רצון שנזכה לדעת לקרב כל אחד ואחד מאחינו היקרים, בין אם הם דומים לנו בהשקפת החיים ובין אם הם לא דומים אלנו בהשקפת החיים אחים אנחנו תמיד, שבת שלום ומבורך.

והבלים, ובוודאי לא השיב הילד את נשמתו מחמת שקראו לו בשם זה... ואין לחשוש לקרוא לבנם בשם זה, ואדרבה, 'כיבוד אב' יש בדבר.

אומנם אישתו עמדה על שלה, ולא הסכימה בשום אופן לקרוא בשם זה.

בלית ברירה לאחר ויכוחים שלא פסקו החליטו לשאול את הגאון הגדול רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל, וככל אשר יאמר כן יהיה. הלך הבעל אל הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל וסיפר לו את כל הויכוח בינו לבין אישתו וכך הייתה תשובת הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך - בשום אופן לא יקראו לתינוק הנוול בשם זה, והוסיף לבאר את ה'פסק', כי באמת אין שום חשש, ואין ממה לפחד לקרוא לילד

בשם של התינוק הנפטר. אלא, שאם אכן יתנו לילד את השם, בכל עת שישמעו השכנים שהם קוראים לילד בשמו יעלה בזכרונם אותו בן יקיר שהיה להם, ויתחמץ לבבם ויצטערו...

למדים אנו כמה יש לנו לחשוב ולהתבונן על כל הסובבים, ולא להיות שקועים כל היום רק בעצמנו... ואם רואים אדם מסכן מלמד העזרה הכספית הדבר היותר חשוב הוא לקרב אותו ולחשוב איך אפשר לעזור לו יותר.

סיפר אחד מחשובי מלמדי התורה בארץ שליט"א, מקים עולה של תורה והינו ראש ישיבה מוכרת. אותו הוא התייתם מאביו כבר בימי ילדותו, ואימו נאלצה לשמש כ'מנקה' בבתיים של אחרים בכדי להביא מעט כסף לצורכי פרנסתה ופרנסת אנשי ביתה.

והנה הבן שלה רצה לקנות חולצה חדשה,

בפרשת ראה התורה מצווה אותנו על מצוות הצדקה, ואומרת התורה "על כן אנכי מצוך לאמר פתח תפתח".

ונשאלת השאלה: הרי ישנו כלל ידוע, שהתורה כותבת את המילה "לאמור", יש לנו חיוב לומר בפה ולהעביר הלאה ציווי זה, והרי מצוות הצדקה נותנים ביד לעני ולא בפה, אם כן מדוע התורה מוסיפה את המילה "לאמר", שלכאורה היא מיותרת?

ותירץ הרב הקדוש מרוז'ין זי"ע (הובא בעירין קדישין השלם) על פי הגמרא במסכת בבא בתרא (דף טו:) שמשבירה, שהנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות, אומנם אדם שמפייס את העני ומדבר איתו בחום ובלבביות מתברך באחד עשרה ברכות, למדים אנו מכאן חידוש גדול שחוץ ממצוות הצדקה, ישנה עוד מצווה מיוחדת שטמונה בפנים, והא לפייס את העני ולקרב אותו בחום ובלבביות כדי שלא יתבייש. וזוהי מצוות צדקה יותר חשובה, לקרב אדם שאף אחד לא מתייחס אליו, ולשבת ולדבר איתו ולקרב אותו בחום ובלבביות.

לכן התורה הוסיפה את המילה "לאמר", שנדע כל אחד ואחד מאיתנו שישנם כמה דרגות ומעלות בנתינת הצדקה (לבד המעלות המובאות ברמב"ם הלכות נתינת צדקה), ואלו הם:
א. סוג אחד של מצוות צדקה שנותנים כסף לעני.

ב. מעלה יותר גבוהה היא מצוות הצדקה בנתינת אוכל ושתייה.

ג. המעלה הכי גבוהה היא, שמלבד הצדקה שנותנים לעני, גם נותנים לו יחס חם ומקרים אותו.

סיפר רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א: מעשה באיש יהודי שנולד לו בן במזל טוב, אבי הבן רצה לקרוא לתינוק הנוול על שם אביו שנפטר כמה חודשים לפני הלידה, אבל אישתו לא הסכימה, בטענה, כי לפני זמן מה נפטר לאחד משכניהם (שגרו באותו בנין) ילד קטן שהיה קרוי בשם זה, והיא חוששת שיש בשם זה 'מזל רע', ולכן היא מפחדת וחוששת לקרוא לבנם בשם 'המפחיד' הזה...

בעלה ניסה להסביר לה שהכל דמיונות

פרשת ראה

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה"

האור החיים הקדוש שואל ג' שאלות:

א. למה אמר לשון ראייה על הדברים, הלא אי אפשר לראות דיבור.

ב. לשם מה הוסיף את התיבה אנכי.

ג. מדוע אמר לשון יחיד, ראה, כיון שכל הפרשה נאמרה בלשון רבים. והסביר האור החיים: משה רבינו רוצה לשכנע את עם ישראל לבחור בעולם הבא ולא לבחור בעולם הזה, וכדי שהם יאמינו ויסקימו לבחור בעולם העליון, צריך שיכיר הכרה חושית בטוב העולם הזה. שהרי אם לא יכיר טובת העולם הזה, לא יסקימו איתו מי שיש להם טובת העולם הזה, שיאמרו הוא לא יודע את טעמי הנאות גדולת העולם הזה ותענוגיו, כי אם היה יודע היה בוחר בהם. לכן אמר משה 'ראה אנכי' ראו אותי כי אני השגתי עולם הזה. כי היה משה גדול מאד וגיבור ומלך ועשיר כפי שאמרו (שבת צ"ב). וגם הכיר היטב את העולם הבא כי עלה לשמים, וכיון שיש לו את שני הדברים לכן אמר ראה לשון יחיד, כי כולו היו שווים בראיה זאת כאיש אחד, שגלוי לכל השגת משה בעולם הזה ובעולם הבא. לפי זה, רק משה רבינו יכול להוכיח, כי רק הוא הכיר הכרה חושית את העולם הבא, ומי יכול להעיד על העולם הבא מלבד משה רבינו.

דבר תורה לסעודה ראשונה

כל אחד ואחד באופן אישי

"ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה"

על לשון הפתיחה בפרשה זו שואלים חכמי ישראל: מדוע פונה כאן משה לבני עמו בלשון יחיד: 'ראה!' הרי קריאה זו נעשית לכל עם ישראל, כמובא בהמשך הכתוב "אנוכי נתן לפניכם... את הברכה אשר תשמעו" (י"א, כ"ו - כ"ח)!

משיב על כך הגאון רבי אליהו מוילנא: משה רבנו בא ללמד כל אדם מישראל מוסר השכל חשוב בחיים: שלא יאמר היחיד, הואיל ורבים הם ההולכים בדרך מסוימת, אצטרף גם אני אליהם בעיניים עצומות, ואיני צריך לבדוק טיבה ומהותה של דרך זו. לכן קוראת התורה אל כל יחיד: 'ראה!' - עליך אישית מוטלת החובה לבדוק ולבחון אם טובה הדרך, שבה הולכים הרבים, אם לאו, ולפי תוצאת הבדיקה תברר לך את הדרך שתלך בה בחיים.

דבר תורה לסעודה דביעית

תפילה עם כפפות

אין להתפלל עם כפפות משום שנראה כמו גאווה ובזיון, וגם אין דרך לעמוד כך בפני גדולים. וכל שכן שאין להניח לשליח צבור להתפלל עם כפפות. אבל ברטייה ותחבושת לית לן בה, כיון שהוא אנוס ומוכרח בהן, וההכרח לא יגונה.

חייל עם נשק

חייל שנושא עמו נשק, מן הראוי שקודם שיכנס לבית הכנסת יכסה את נשקו תחת בגדיו, שלא יראה לחוץ. [או שיסיר את הנשק ויסגור אותו באיזה ארון]. ואם אי אפשר לו לכסותו, כגון רובה גדול, והחייל צריך לישא את נשקו עליו מסכנה בטחונות, מותר לו להתפלל כשנשקו עליו.

תפילה עם פיג'מה

אין להתפלל עם פיג'מה שרגיל לישון בה, משום שנראה כמו גאווה ובזיון לתפילה. אומנם מותר לחולה, או אנוס, להתפלל עם פיג'מה ובלבד שזרועותיו מכוסות.

דבר תורה לסעודה שלישית

הבן איש חי

"כי פתוח תפתח את ירך והעבט תעביטנו די מחסורו אשר יחסר לו"

אמרו חכמינו ז"ל "שקולה צדקה כנגד כל המצוות". ניתן לבאר את המאמר לפי פשוטו: לא פעם ישנה הזדמנות להציל עני רעב הנוטה למות, ועל ידי הצדקה שנתן לו, מחיה את נפשו, פשוטו כמשמעו, הדוגמא השכיחה יותר בזמננו, חולה השוכב על ערש דווי אשר אפשר להציל את חייו על קניית תרופות יקרות ועוד, והלה יינצל ממיתה לחיים על ידי הצדקה שאנו נותנים לו. במקרים אלו נותן הצדקה הציל את האדם ממוות והצדקה שלו העניקה לעני כמה שנים טובות של חיים, בהם יזכה לקיים עוד ועוד מצוות אשר כולן נזקפות בוודאי לזכותו של נותן הצדקה שהציל מרדת שחת. כעת נבין, שאכן שקולה מצות הצדקה כנגד כל המצוות - כל עסק התורה והמצוות שעשה מרגע זה שהציל אותו ונכללות במצות הצדקה. אם נחשב את הגימטריא של מילוי האותיות "צדקה" = (צדק, דק) לת, (קוף, ה.ה.) עם הכולל, נמצא כמניין: מצות (536) כלומר: מצות הצדקה כוללת בתוכה את כל מצוות התורה.

למזון שלם ברחיקל דין

מישל בת רחל
אסתר בת לאה
תנצבה

למזון שלם ברחיקל דין

מדי בת רחל
דוג'ה סלומון
בן דבקה
חנה בת חפסה
תנצבה

"כל השונה הלכות בנל יום..."

שו"ת עם
הרה"צ אורי נדריה

דיני ספר תורה

שאלה: בית כנסת שהכניסו שני ספרי תורה באותו שבוע, ובשבת הראשונה לקריאה בספרי התורה שתי המשפחות שתמו את ספרי התורה נמצאות בבית הכנסת, וכל משפחה רוצה שיקראו בספר תורה שלה, ושואלים כמה שאלות: א. האם מותר להוציא את שני הספרי תורה ולחלק את קריאת התורה בין שני הספרים, כדי למנוע ריב ומדון. ב. ואם מותר להוציא שני ספרים איך מחלקים את הקריאה בין שני הספרים. ג. וכן האם רשאים לעשות הגבהה לשני הספרים.

תשובה: בית כנסת שהכניסו שתי ספרי תורה בשבוע אחד, וכל משפחה רוצה להוציא את ספר התורה שתמו, רשאים להוציא באותה שבת את שני הספרי תורה, ולחלק את הקריאה בין הספרי תורה או שיקראו ו' עולים בספר תורה הראשון, והשביעי יעלה בשני או שחלקו הקריאה שווה בשווה, והוא מפני דרכי שלום, ועל דברי תורה נאמר "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום", א"כ ודאי כשמדובר בתורה עצמה, יש להימנע ככל האפשר ממחלוקת, ואין מניעה להגביה את שני הספרי תורה, שהרי בכמה קהילות נהגו להגביה את כל הספרי תורה כשמוצאים כמה ספרים. ואם יש אפשרות שיעשו שני מנינים, כך יעשו, וחלק מהציבור יקראו בספר תורה אחד, והשאר יקראו בספר תורה השני.

שאלה: להוליד ספר תורה לקרוא בו או לנשקו אצל חולה מחמת שאינו יכול להגיע לספר תורה, האם מותר או שקיים חשש שהוא ביזיון לספר תורה.

תשובה: אסור להוליד ס"ת לצורך חולה אפילו כדי שיקרא בו וכ"ש כדי לנשקו, אלא אם יש עשרה אנשים שהם חולים או אבילים מותר.

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

שו"ת עם
הרה"צ בנימין הורוה

הלכות מזוזה

שאלה: הגר בבית שיש בפתחי החדרים מזוזות כשרות ורוצה להוציאם כדי לקבוע שם מזוזות יותר מהודרות האם יש חשש בזה של אין מעבירין על המצוות.

תשובה: אין חשש בזה כל שעושה לצורך מצוה יותר מהודרת.

שאלה: מי שגר במכונת האם חייב לקבוע מזוזה בפתח המכונת.

תשובה: אם גר במכונת בקבועות ויש בה ד' על ד' אמות יקבע בה מזוזה ללא ברכה.

שאלה: בדיקת מזוזות של הבית האם מספיק בבדיקת סתם אדם או דוקא על ידי סופר סת"ם

תשובה: כל עוד שנכתבו והוגחו פעם אחת על ידי סופר ירא שמים ובקי בכתיבה די בבדיקת סתם אדם בכל פעם לראות שלא נמחקו אותיות ושלא נדבקו אותיות זה לזה.

שאלה: ערבי מוסלמי המבקש מזוזה מיהודי מה עליו לעשות.

תשובה: במקום שיש חשש לאיבה יש ליתן לו מזוזה שנכתבה שלא על דעת לקובעה בפתח בית של יהודי.

ענה... בסיעתא דשמיא חזרו שתי המכונות אל ראובן ואל שמעון. ועכשיו בא ראובן ושאלתו בפיו: "בתחלה שמחתי בלבי על התנועה במסירת רכבו של שכני, אך כעת התעוררו אצלי נקיפות מצפון - שגמ לא נהגתי כדן... האם לאור הנסבות היה מתיר לי למסור את רכבו של שמעון? ואם היה אסור לנהוג כן, כיצד עלי לתקן חטאי זה?"

תשובה:

בנדאי שראובן עבר על אסור במסירת רכבו של שמעון לגנבים! והגם שלבסוף החזיר רכבו של שמעון בשלמות, מקל מקום היה סכוי גדול שלא היה חוזר, וברור שראובן היה אסור למסור את הרכב, ולסמוך על כך שהמשרטה תאמת את הגנבים ותשיב את הרכב. וכפי שראינו, רק בדרך נס נתפסו הגנבים ממשי לפני הנעתם לעזה.

מובן מאליו, שראובן חייב לשלם את מלוא הפסד הוצאות הדלק שנגרמו לשמעון מחמת מסירת רכבו, כי המצייל עצמו (אפילו את נפשו) על ידי מסירת ממון חברו, חייב לשלם לחברו את כל הפסדיו (פמבאר בשו"ע ח"מ סי' שפ"ח ס"א).

הוסף הגר"י זילברשטיין שליט"א ואמר לראובן: היות ועל ידי מסירת הרכב נהנית ממכשיר האתרוג שהתקין שכנה, והוציא עליו הוצאות, ראוי אפוא שתשלם מעט עבור הנאה זו, באופן שתשתתף בשליש מדמי התקנת האתרוג.

לסכום: לראובן היה אסור למסור לגנבים את רכבו של שכנו. וראוי שישלם לשכנו שלישי מדמי התקנת האתרוג.

המעשה שלפנינו התרחש אצל שני שכנים, ראובן ושמעון, שהגם שכנים בילה משתפת. לשני השכנים יש חניון משותף, מקרה ונעול, בו מחנים הם את מכונותיהם המפארות. והנה, לילה אחד, כאשר עמד ראובן להחנות את רכבו בחניון, ארבו לו שני שודדים, ומיד כשעמד לצאת מרכבו, התנפלו עליו וחספו את מפתח מכונתו.

בצר לו, אמר ראובן לשודדים: "עז שאתם לוקחים את מכונתי, ששנה בסך הכל מאה אלף שקל - הנה יש כאן מכונת הרבה יותר חדישה ומעלה, של שכני, ששויה כפול... נדאי שתקחו אותה במקום את שלי".

"רעיון מצין - הגיבו השודדים - קצת נקח גם את שלו וגם את שלך..."

השודדים הצליחו לפרוץ גם את מכונתו של שמעון, ויצאו מהחניון בדהרה, עם שתי המכונות.

נו, קלנו בטוחים, שראובן ה"מוסר" הנו רשע מרשע. אך מסתבר שהוא אינו רשע ולא מרשע... מאחר יותר הוא גלה את סבת החלטתו למסור את מכונתו שכנו לשודדים: "לא עלה בדעתי לגע למסור את רכבו של שכני שמעון תחת רכבי, אלא, שמיאחר ולמכונתו של שמעון מחבר "אתרוג" (שהוא מכשיר המודיע על מקומו המדויק של הרכב על ידי תקשורת לווינת), חשבתי בלבי, שפדאי יותר שיקחו לעת עתה את מכונתי, עד שתעלה המשרטה על עקבותיהם באמצעות האתרוג..."

ומה ארע לבסוף? - אכן, לא חלפו שעות רבות, והמשרטה איתרה, בצורות האתרוג, את השודדים, ממשי לפני כניסתם לעיר

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מידה מרים
בת רחל

לדפואה שלומה

יוליה בת לדיסה
דוד בן מטיאנה
סולטנה
בת פרחא

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה

לזיווג שלם ברוך ורחל

שרה בת לאורה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
תנצבה

לזיווג שלם ברוך ורחל

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
תנצבה

הלכות ומנהגי חודש אלול

שבת מברכין חודש אלול

(דהיינו בסוף שש שעות זמניות מזריחת החמה עד שקיעתה).

סליחות ביום

קהל שאי אפשר להם להשכים לסליחות בעוד לילה, יכולים לומר סליחות בשעות הבוקר המוקדמות, לפני תפילת שחרית, או לפני תפילת מנחה, אחר חצות היום (עד צאת הכוכבים). וטוב שאז החזן שאומר הסליחות יתעטף בציצית, מעין מה שאמרו חז"ל בראש השנה (י"ז): "ויעבור ה' על פניו ויקרא, א"ר יוחנן אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, מלמד שנתעטף הקב"ה כשליח ציבור, והראה למשה סדר תפילה, ואמר לו, כל זמן שישראל חוטאים, יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם.

קטעי הסליחות בארמית

הסליחות שנתקנו בלשון ארמית (תרגום), כגון "רחמנא", "מחי ומסי", "דעני לעניי ענינך", "מרנא דבשמאי", אין ליחיד לאומרם, מפני שאין מלאכי השרת מכירין בלשון ארמי, ורק אם יש מניין בבית הכנסת אומרים אותם, שהציבור אינו זקוק לעזרת מלאכי השרת, שהשכינה עמהם.

אמירת י"ג מידות

כשאומר השליח צבור תיבות ה' ה', יש לכפוף קומתו קצת בשחייה, ואין צריך להרים עקביו מהקרע כשאומר ה' ה' כמו שעושים בקדושה, אלא יישר רגליו ויאמר ה"ג מדות בכוונה. ויש נוהגים להרים עקביהם כשאומרים ה' ה', כדרך שעושים בקדושה.

(ילקוט יוסף)

דיני אמירת סליחות

מנהג הספרדים לקום באשמורת הבוקר לומר "סליחות", החל מיום אחר ראש חודש אלול עד יום הכפורים (א"ה השנה מיום שלישי הקרוב).

טעם אמירת הסליחות

טעם אמירת הסליחות, משום שמסורת בידינו שמשה רבינו ע"ה עלה להביא את הלוחות השניות בראש חודש אלול וירד עם הלוחות ביום הכפורים, וכל ארבעים יום הללו היו ימי רחמים ורצון לכל עם ישראל. וביום הכפורים נתרצה הקדוש ברוך הוא לישראל בשמחה, ואמר למשה "סלחתי כדברך", ולכן נקבע יום הכפורים ליום מחילה סליחה וכפרה.

זמן אמירת הסליחות

הזמן הראוי ביותר לאמירת סליחות בימים אלה הוא מחצות הלילה ואילך, שאז הוא עת רצון, אך בחצי הראשון של הלילה אסור לומר סליחות ושלש עשרה מדות.

סליחות לפני חצות הלילה

יחיד שנמצא בבית כנסת שנוהגים שם לומר סליחות לפני חצות הלילה, אינו רשאי להצטרף אליהם, אלא ישב בדד וידום, ולא יענה עמהם שלש עשרה מדות וכו'. ואדברה יש לבטל מנהגם זה שאין לו יסוד. וזמן חצות הלילה יש לחשב באופן כזה שיחשוב תחילה השעות שבין הזריחה לשקיעה, והחצי הוא זמן חצות היום, שאז החמה באמצע הרקיע, ולאחר מכן יוסיף שתיים עשרה שעות על חצות היום, ואז הוא חצות לילה בדיוק.

ה'חפץ חיים' ונרתע כל גופו, ופרץ בבכי גדול, עד שאימה וחרדה נפלו על כל קהל המתפללים.

בספר 'דרכי חיים ושלום' מסופר על רבי חיים אלעזר שפירא ממונקאטש. שבשבת מברכין אלול, כשהרים קולו נאדר בקודש לומר 'ראש חודש אלול יהיה ביום פלוני', חיל כיולדה אחז את כל השומעים. וכן אחר כך באמירת 'חדשה' היה מוסיף אחר 'ולרפואה שלימה' ואומר בקול בוכים: 'ולתשובה שלימה ולגאולה קרובה ונאמר אמין', קולו היה כה מזעזע עד שאפילו לב אבן היה נימוח והאדם היה מתחיל לפשפש במעשיו.

בספר שיח יצחק מביא משמו של הגאון רבי שמואל אויערבך זצ"ל שהיה בצעירותו בהלווית הרב הצדיק ר' דוד בהר"ן זצ"ל במוצאי שבת מברכין אלול והגר"ז בנגים זצ"ל הספיד וסיפר שבצעירותו בעיירה כל שבת מברכין אלול היו הנשים מתעלפות בעזרת נשים.

מסופר על רבי מאיר מפרמישלאן שבמוצאי שבת מברכים חודש אלול לא רצה לקבל פתקאות מהאנשים שבאו לשבות אצלו בשבת קודש, באומרו: 'הגיע שבת מברכים ומאיר עדיין לא עשה תשובה'.

מסופר על ר' שרגא גרוסברד זצ"ל, כשעבר לפני התיבה בשבת שקודם האזכרה של דודו המשגיח ר' אבא זצ"ל שהיה חל בחודש מנחם אב, והכריז על ראש חודש אלול קולו היה נשנק מבכי וכולו היה רוטט מימי הדין הממששים ובאים.

עלינו לנצל את החודש היקר שניתן לנו חודש אלול - חודש הרחמים והסליחות, ולפשפש היטב במעשינו ולהגיע מתוקנים ליום הדין ראש השנה הבעל"ט.

לדפואה שרימה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה

לברכה והצלחה

חיים לוי זב"ב
רון רבקה
הודיה לוי

לברכה והצלחה

מרדכי ויפה
מוזדנו זב"ב
ליאור ושיד
מוזדנו

לברכה והצלחה

משה ואסתר
חודדאי
אביעד וגל
חודדאי

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת דות

